

عدم امنیت غذایی به عنوان عامل خطر جهت چاقی در خانم‌های کم درآمد بوشهری

معصومه محمدپور کلد*^۱، مرادعلی فولادوند^۲، مهران آوخ کیسمی^۳

^۱ گروه پژوهشی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر

^۲ گروه انگل‌شناسی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر

^۳ گروه تکنولوژی آبیان، مؤسسه آموزش عالی علمی-کاربردی جهاد کشاورزی، مرکز آموزش خلیج فارس بوشهر

چکیده

زمینه: نا امنی غذایی که عدم دسترسی همه مردم در تمام اوقات به غذای کافی برای داشتن یک زندگی سالم تعریف می‌شود، در فقر بهداشت و وضعیت تغذیه‌ای مثل افزایش وزن، چاقی، مشکلات روحی و فیزیکی مشارکت دارد. این مطالعه به منظور بررسی الگوی نا امنی غذایی در خانم‌های کم‌درآمد بوشهری و ارتباط آن با چاقی اجرا گردید.

مواد و روش‌ها: در این مطالعه مقطعی ۳۰۰ خانم ۱۹-۴۹ ساله بوشهری، غیرحامله، غیرشیرده و دارای فرزند به‌طور سیستماتیک از خانواده‌های تحت پوشش کمیته امداد امام خمینی انتخاب شدند. جمع‌آوری داده‌ها شامل مصاحبه شخصی با مادران، اندازه‌گیری معیارهای تن‌سنجی، روش ۱۰ موضوع رادیمر- کرنل برای مشخص شدن شدت عدم امنیت غذایی و سؤالات بین‌المللی فعالیت فیزیکی بود. جهت یافتن ارتباط بین نا امنی غذایی و چاقی از مدل رگرسیون لجستیک استفاده شد.

یافته‌ها: در مطالعه حاضر، اکثریت خانواده‌ها (۸۶ درصد) از نا امنی غذایی رنج می‌بردند. میانگین نمایه توده بدنی در گروه‌های نا امن غذایی (۳۰/۴۳±۴/۶۷) به‌طور معنی‌داری بیشتر از گروه امن غذایی (۲۱/۴۱ ± ۱/۶۱) بود ($P < ۰/۰۵$). با استفاده از رگرسیون لجستیک بعد از کنترل برای سایر متغیرها، امنیت غذایی عامل حمایت‌کننده ($OR = ۰/۰۴$) جهت کاهش نمایه توده بدنی و غیر فعال بودن خانم‌ها ($OR = ۲/۶۵$) و خانه‌دار بودن آنها ($OR = ۳/۹۹$) عامل خطر برای چاقی و افزایش وزن بودند.

نتیجه‌گیری: مصرف غذاهای ارزان قیمت که حاوی ارزش کیفی پایین بوده و کالری بالا دارند و کاهش فعالیت فیزیکی از دلایل مهم چاقی و اضافه وزن در خانم‌های نا امن غذایی این تحقیق بود.

واژگان کلیدی: امنیت غذایی، اضافه وزن، چاقی، فعالیت فیزیکی، وضعیت تغذیه‌ای

دریافت مقاله: ۸۹/۲/۵ - پذیرش مقاله: ۸۹/۶/۱

* بوشهر، مدیریت پژوهشی، دانشگاه علوم پزشکی بوشهر

Email:royaromi@yahoo.com

مقدمه

بانک جهانی در سال ۱۹۸۶ امنیت غذایی را به صورت دسترسی همه مردم در تمام اوقات به غذای کافی برای داشتن یک زندگی سالم تعریف کرد که این تعریف در کنفرانس رم مورد تأکید قرار گرفت. این تعریف به سه عنصر موجود بودن غذا، دسترسی به غذا و پایداری در دریافت غذا استوار است. عنصر موجود بودن غذا تنها به میزان مواد غذایی در مرزهای ملی که در گذشته عنصر اصلی امنیت غذایی بود، تکیه ندارد و امروزه شامل تولید (عرضه داخلی) و واردات مواد غذایی می‌باشد. مفهوم دسترسی به غذا نیز دسترسی فیزیکی و اقتصادی به منابع جهت تأمین اقلام غذایی مورد نیاز جامعه است و به معنای پایداری در دریافت غذا، ثبات و پایداری دریافت ارزش‌های غذایی مورد نیاز جامعه می‌باشد (۱).

نا امنی غذایی یکی از مشکلات جهانی بوده و بیشتر از ۸۵۲ میلیون نفر از مردم جهان از این مشکل رنج می‌برند که تقریباً ۹ میلیون از آن در کشورهای پیشرفته و بقیه در کشورهای در حال توسعه می‌باشد (۲). نا امنی غذایی فقط مشکل کشورهای در حال توسعه نیست بلکه در کشورهای توسعه یافته نیز به چشم می‌خورد. در تحقیقی در غرب جاوا (اندونزی) بر روی ۱۴۲۳ مادر که کودک زیر ۵ سال داشتند، شیوع نا امنی غذایی ۹۴/۲ درصد گزارش شده است (۳). در تایلند، شیوع نا امنی غذایی در ۱۹۹ خانواده بررسی شده ۵۵/۸ درصد بوده است (۴). طبق گزارش حاصل از تحقیق ظلیله (Zalilah) و همکاران در خانواده‌های روستایی ساباک برنام کشور مالزی، شیوع نا امنی غذایی ۵۸ درصد بوده است (۵). اولسن (Olson) و همکاران گزارش نموده‌اند که بیشتر از ۳۳ میلیون نفر (۱۰ درصد) در ایالت متحده

آمریکا نا امنی غذایی را تجربه نموده‌اند (۶). همچنین ۳ میلیون نفر از مردم کانادا هم از مشکل نا امنی غذایی رنج می‌برند (۷).

در ایران مطالعه‌ای بر روی ۷۱۵۸ خانوار ایرانی، ۳۴/۹ درصد روستایی و ۶۵/۱ درصد شهری، انجام گرفت و شیوع نا امنی غذایی ۲۳/۲ درصد گزارش شده است و این شیوع در شهر به‌طور معنی‌داری بیشتر از روستا بود (۸). در یک مطالعه مقطعی دیگر بر روی ۳۰۰ نفر (با دامنه سنی ۷۸-۱۸ سال) از افراد مراجعه‌کننده به مراکز بهداشتی درمانی تبریز، شیوع نا امنی غذایی ۳۶/۳ درصد محاسبه گردید (۹). کرم‌زاده سلطانی و همکاران (۱۳۸۶) در مطالعه‌ای بر روی ۳۲۴۵ نفر (۱۵۸۷ دختر و ۱۶۵۸ پسر) دانش‌آموز ۱۲-۶ ساله در سطح ۳۵ دبستان شهر یزد، شیوع نا امنی غذایی را ۳۰/۵ درصد گزارش نموده‌اند (۱۰). طبق نتایج گزارش شده از تحقیقات، نا امنی غذایی در فقر بهداشت و وضعیت تغذیه‌ای مثل افزایش وزن، چاقی، مشکلات روحی و فیزیکی مشارکت دارد (۴، ۵ و ۷). گرچه عوارض نا امنی غذایی و شاخص‌های سلامت مرتبط با نا امنی غذایی در بانوان بوشهری مشهود بود اما مطالعه و گزارشی از وضعیت نا امنی غذایی شهر بوشهر وجود نداشت، بنابراین هدف از انجام این تحقیق، بررسی عدم امنیت غذایی در شهر بوشهر و ارتباط آن با شاخصهای سلامت افراد با استفاده از روش رادیم‌کرنل (۱۱ و ۱۲) بوده است.

مواد و روش کار

این مطالعه از نوع مقطعی بوده و جمعیت مورد مطالعه خانم‌های بوشهری غیر حامله، غیر شیرده و

دارای فرزند با دامنه سنی ۱۹-۴۹ سال بودند که به‌طور سیستماتیک از خانواده‌های کم درآمد بوشهری انتخاب شدند بود. لیست خانواده‌های کم‌درآمد دارای فرزند از طریق سازمان کمیته امداد مشخص گردید. تعداد خانوارهایی که جهت این مطالعه مورد نیاز بودند بر اساس شیوع ۵۰ درصدی عدم امنیت غذایی در کشورهای در حال توسعه همچون مالزی و تایلند (۴ و ۵) و همچنین با توجه به نتایج حاصل از مطالعه آزمایشی و بر اساس فرمول کوکران ۳۰۰ خانوار بود که جهت افزایش دقت مطالعه حجم نمونه به ۳۵۰ خانوار افزایش داده شد. قبل از شروع تحقیق ضمن تشریح اهداف تحقیق برای خانواده‌ها، به آنها اطمینان داده شد که کلیه اطلاعات مربوط به خانواده‌ها محرمانه تلقی گردیده و تمایل خود خانواده‌ها ملاک ورود آنها به مطالعه بود.

به‌منظور جمع‌آوری داده‌ها ابتدا مصاحبه شخصی از مادران در خانوارهای انتخاب شده در ارتباط با اطلاعات جمعیت‌شناختی، اجتماعی، اقتصادی، عدم امنیت غذایی و فعالیت فیزیکی در غیاب همسران و سایر بستگان آنها انجام گرفت. از طریق پرسشنامه، اطلاعات در مورد سن خانم‌ها، تعداد افراد خانواده، تعداد فرزندان، وضعیت تأهل، آموزش، شغل خانم‌ها و همسرانشان، درآمد کل خانواده‌ها و درآمد سرانه جمع‌آوری شد. برای مشخص شدن شدت عدم امنیت غذایی از روش رادیم‌کرنل شامل ۱۰ موضوع استفاده گردید موضوع‌ها به زبان فارسی ترجمه گردید و در آزمون مقدماتی به‌عمل آمده از ۲۰ خانوار، پایداری داخلی آن (آلفا کرونباخ=۰/۸۸) مشخص گردید.

بر اساس این روش خانواده‌ها به چهار طبقه از نظر

امنیت غذایی تقسیم گردیدند که شامل: خانواده‌های با امنیت غذایی، خانواده‌های بدون امنیت غذایی، خانوارهای با عدم ایمنی غذایی انفرادی و بچه‌های گرسنه بودند. جهت اندازه‌گیری فعالیت فیزیکی جمعیت مورد مطالعه از سوالات بین‌المللی فعالیت فیزیکی استفاده شد (۱۳ و ۱۴). از خانم‌ها خواسته شد که کلیه فعالیت‌های فیزیکی اعم از شدید، متوسط، قدم زدن و نشستن در طی ۷ روز گذشته را به‌خاطر بیاورند. جهت هر نوع فعالیت، تکرار آن در هفته و مدت آن بر حسب دقیقه در روز محاسبه شد.

جهت محاسبه نمایه توده بدنی، وزن و قد جمعیت مورد مطالعه اندازه‌گیری شد. وزن خانم‌ها درحالی‌که لباس سبکی پوشیده، بدون کفش و در وضعیت ایستاده بودند با ترازوی SECA با حساسیت ۰/۱ کیلوگرم اندازه‌گیری شد. قد با متر SECA نصب شده بر روی دیوار با حساسیت ۰/۱ سانتیمتر اندازه‌گیری شد. کلیه اندازه‌گیری‌ها برای دو بار انجام و میانگین آن به‌عنوان اندازه‌گیری نهایی محاسبه گردید (۱۵).

فشارخون سیستولی و دیاستولی با استفاده از فشارسنج جیوه‌ای مدل دیپلمات اندازه‌گیری شد. اندازه‌گیری درحالی‌که خانم‌ها در وضعیت نشسته بودند بعد از ۱۵-۱۰ دقیقه استراحت از بازوی راست انجام شد. فشارخون سیستولی بیشتر و مساوی ۱۳۰ میلی‌متر جیوه و دیاستولی بیشتر و مساوی ۸۵ میلی‌متر جیوه به‌عنوان پرفشاری خون بر اساس تعریف و طبقه‌بندی NIH در نظر گرفته شد (۱۶). داده‌ها با استفاده از نرم‌افزار SPSS نسخه ۱۵ (SPSS Inc, Chicago, IL) آنالیز گردید. وضعیت اجتماعی، اقتصادی، جمعیت شناختی، تن‌سنجی، سطوح فعالیت فیزیکی، فشارخون، قند

ریال بود. تقریباً بیش از نیمی (۵۳ درصد) از خانواده‌ها در آمد کل کمتر از ۱۰۰۰۰۰۰ ریال در ماه و ۷۰ درصد آنها درآمد سرانه کمتر از ۳۰۰۰۰۰ ریال در ماه داشتند. اکثر خانم‌ها (۷۳ درصد)، فعالیت فیزیکی نامناسب داشتند و فقط ۲۷ درصد فعالیت فیزیکی مناسب داشتند. میانگین دقایقی که خانم‌ها در روز صرف نشستن می‌کردند $۱۲۰/۱۶ \pm ۷۶/۴۶$ دقیقه بود. فقط ۱۹ درصد از خانم‌های مورد مطالعه نمایه توده بدنی نرمال $۲۴/۹۹ - ۱۸/۵۰$ داشتند و ۸۱ درصد از آنها افزایش وزن (۲۶ درصد) داشته یا چاق (۵۵ درصد) بودند. اکثریت خانواده‌ها (۸۶ درصد) از ناامنی غذایی رنج می‌بردند و فقط ۱۴ درصد از خانوارها امنیت غذایی داشتند. در میان گروه‌هایی که امنیت غذایی نداشتند، ۸ درصد فرد با نا امنی غذایی، ۲ درصد خانواده با ناامنی غذایی و ۷۶ درصد کودک گرسنه داشتند؛ که بدترین درجه ناامنی غذایی می‌باشد. از نظر سطح فعالیت فیزیکی، گروهی که نا امنی غذایی داشتند (۲۲/۱ درصد) به‌طور معنی‌داری نسبت به گروه امن غذایی (۵۷/۱ درصد)، فعالیت فیزیکی بیشتری داشتند ($p < ۰/۰۵$).

و چربی‌های خون در سطوح عدم امنیت غذایی طبقه‌بندی شده مقایسه گردید. برای داده‌های پیوسته آزمون آنالیز واریانس یک طرفه و برای داده‌های طبقه‌بندی شده (فعالیت فیزیکی، وضعیت شغلی و سطوح عدم امنیت غذایی) از آزمون مجذور کای استفاده شد. برای تعیین عوامل خطر سلامت از رگرسیون لجستیک استفاده شد و نتایج آن بصورت نسبت شانس خام و تعدیل شده با فاصله اطمینان ۹۵ درصد ارائه گردید.

یافته‌ها

بر اساس نتایج حاصل از این تحقیق میانگین سن خانم‌ها $۳۸/۸۱ \pm ۸/۰۱$ سال و ۵۷ درصد از خانم‌ها متأهل، ۱۹ درصد بیوه و ۲۴ درصد مطلقه بودند. میانگین اندازه خانوار $۵/۲۲ \pm ۲/۱۳$ نفر بود و اکثریت (۷۱ درصد) ۳-۱ فرزند داشتند. ۲۳ درصد از مادران بیسواد بودند و میانگین سال تحصیلی مادران باسواد $۴/۵۰ \pm ۳/۸۹$ سال بود. ۴۷/۴ درصد از همسران آنها بیکار و ۹۲ درصد از خانم‌ها، خانه‌دار بودند. میانگین درآمد کل خانواده‌ها $۱۴۴۵۶۰۰ \pm ۱۲/۸۲$ ریال و میانگین درآمد سرانه آنها $۲۶۳۲۶۵ \pm ۲۳/۴۰$

جدول ۱) میانگین \pm انحراف معیار نمایه توده بدنی و دور کمر خانم‌های مورد مطالعه در سطوح مختلف نا امنی غذایی

متغیرها	خانواده با امنیت غذایی	خانواده با نا امنی غذایی	فرد با نا امنی غذایی	کودک گرسنه	F.value	P. value
(kg/m ²) نمایه توده بدنی						
میانگین \pm انحراف معیار	۲۱/۴۱ \pm ۱/۶۱۲	۲۳/۷۸ \pm ۳/۳۹۴	۲۸/۸۸ \pm ۵/۴۳۷	۲۹/۴۳ \pm ۴/۶۷۴		*۰/۰۰۱
دور کمر (cm)						
میانگین \pm انحراف معیار	۸۰/۸۶ \pm ۱۱/۱۸۳	۹۸/۰۰ \pm ۵/۶۵۷	۹۷/۲۵ \pm ۱۳/۶۸۸	۹۸/۷۸ \pm ۱۱/۸۳۳		*۰/۰۰۳

*اختلاف معنی‌دار آماری

پس از کنترل برای سایر متغیرها، همان‌طور که در جدول ۲ نشان داده شده است، غیر فعال بودن خانم‌ها ($OR=2/65$ و $CI=1/26-17/10$) و خانه‌دار بودن آنها ($OR=3/99$ و $CI=1/72-21/74$) و افزایش وزن بودند ($P=0/005$ و $P=0/040$) امنیت غذایی نیز ($OR=0/04$ و $CI=0/00-0/06$) عامل حمایت‌کننده جهت کاهش نمایه توده بدنی بود ($P=0/001$).

میانگین نمایه توده بدنی با بدتر شدن نا امنی غذایی، از $21/41 \pm 1/61$ در خانم‌هایی که امنیت غذایی داشتند به $29/43 \pm 4/67$ در خانوارهایی که کودک گرسنه داشتند، افزایش معنی‌داری ($P=0/001$) یافته است (جدول ۱). قبل از کنترل جهت متغیرهای مداخله‌گر، کاهش درآمد خانواده ($OR=1/09$ و $CI=1/25-1/52$) و در آمد سرانه ($OR=1/16$ و $CI=1/13-1/37$) به‌طور معنی‌داری عامل خطر برای چاقی و افزایش وزن بودند ($P=0/003$).

جدول ۲) نتایج آماری حاصل از نسبت شانس تعدیل شده جهت نمایه توده بدنی خانم‌های ۱۹-۴۹ ساله بوشهری

متغیرها	خطر نسبی تعدیل شده	فاصله اطمینان ۹۵٪	P value
سن مادر	۱/۰۲	۱/۱۶ - ۰/۹۰	۰/۶۵۶
میزان تحصیلات مادر به سال	۰/۹۲	۱/۰۵ - ۰/۸۰	۰/۲۳۸
اندازه خانواده	۱/۶۲	۴/۵۲ - ۰/۵۸	۰/۳۵۱
تعداد فرزندان خانواده	۲/۴۱	۸/۲۹ - ۰/۷۰	۰/۱۶۲
فرزندان تحت سرپرستی خانواده	۰/۲۳	۱/۱۰ - ۰/۰۵	۰/۰۶۷
کودکان مدرسه‌ای	۳/۵۶	۷/۸۹ - ۰/۷۱	۰/۱۲۲
وضعیت ازدواج			
متاهل	۱/۰۰		
متاهل غیر	۱/۴۶	۱۱/۷۴ - ۰/۱۸	۰/۷۲۰
وضعیت شغل زن			
شاغل	۱/۰۰		
خانه‌دار	*۳/۹۹	۲۱/۷۴ - ۱/۷۲	۰/۰۰۵
وضعیت شغل شوهر	۲/۸۱	۲/۹۹ - ۰/۰۸	۰/۴۶۰
شاغل			
بیکار			
درآمد کل خانواده	۱/۰۰	۱/۰۰ - ۱/۰۰	۰/۴۹۴
درآمد سرانه خانواده	۱/۰۰	۱/۰۰ - ۱/۰۰	۰/۹۹۵
وضعیت امنیت غذایی			
عدم امنیت غذایی	۱/۰۰		
امنیت غذایی	*۰/۰۴	۰/۰۶ - ۰/۰۰	۰/۰۰۰
فعالیت فیزیکی			
فعال	۱/۰۰		
غیر فعال	*۲/۶۵	۱۷/۱۰ - ۱/۲۶	۰/۰۴۰

* اختلاف معنی‌دار آماری وجود داشت

بحث

در بررسی وضعیت نا امنی غذایی در مطالعه حاضر، اکثریت خانواده‌ها (۸۶ درصد) از ناامنی غذایی رنج می‌بردند که این میزان بیشتر از سایر مطالعات ناامنی غذایی در ایران بود، در میان گروه‌هایی که امنیت غذایی نداشتند، ۷۶ درصد خانواده‌هایی بودند که کودک گرسنه داشتند که این بدترین نوع درجه ناامنی غذایی می‌باشد (۱۱ و ۱۲). یافته‌های این مطالعه در مورد درصد شیوع نا امنی غذایی تقریباً برابر با شیوع آن در مطالعه نا امنی غذایی در خانواده‌های کم‌درآمد هندی ساکن مزارع پالم (۱۴/۸ درصد) بود (۱۷). همچنین ظلیله و همکاران در بررسی خانواده‌های اورنگ اصلی که بسیار کم درآمد بودند، شیوع ناامنی غذایی را ۵۸ درصد گزارش نموده‌اند (۱۸). در میان ۱۹۳ خانواده در مناطق روستایی نیویورک، ۵۳ درصد از خانواده‌ها نا امنی غذایی داشتند (۱۹). در یک تحقیق بر روی ۳۷۰ خانواده در کره ۵۲/۷ درصد از خانواده‌ها از عدم امنیت غذایی رنج می‌بردند (۲۰). در اکثر این مطالعات، درصد خانوارهایی که کودک گرسنه داشتند بیشتر از خانواده‌هایی بود که از سایر سطوح ناامنی غذایی (خانواده‌های ناامن غذایی، فرد نا امن غذایی) شاکی بودند.

یک دلیل برای درصد بالای کودک گرسنه در مطالعه حاضر می‌تواند گزارش بیشتر خانواده‌ها در رابطه با کودک گرسنه و گزارش کمتر آنها از سایر سطوح ناامنی غذایی باشد. گزارش کمتر مادر از میزان واقعی درصد خانواده با نا امنی غذایی (۲ درصد) می‌تواند به علت درک مادر از کافی بودن غذا در خانواده باشد. احتمال این وجود دارد که مادر فکر کند که استفاده از تدابیر مختلف در تهیه غذای خانواده مثل کاهش

کمیت و کیفیت غذا ممکن است میزان مورد نیاز خانواده را تأمین کند ولیکن این میزان و کیفیت جهت رشد و نمو بچه‌ها کافی نبوده و این باعث گزارش بیشتر از وجود کودک گرسنه در خانواده می‌باشد. در ارتباط با گزارش پایین درصد وجود فرد با ناامنی غذایی (۸ درصد) در خانواده ممکن است به دلیل معذب بودن مادران در پاسخگویی به این سؤال باشد چرا که این سؤال دقیقاً از تغذیه مادر پرسیده می‌شود. در هر صورت درآمد ناکافی داشتن از یک طرف و نگرانی از تغذیه کودکان از طرف دیگر، این تصور را که من نمی‌توانم غذای کافی برای کودک‌انم تهیه کنم تقویت می‌کند (۲۱). نهایتاً لازم به ذکر است که گفته شود احتمال اینکه میزان شیوع کودک گرسنه در مطالعه حاضر کاملاً درست باشد وجود دارد، چرا که ۵۳ درصد از خانواده‌ها در آمد کل کمتر از ۱۰۰۰۰۰۰ ریال در ماه و ۷۰ درصد آنها درآمد سرانه کمتر از ۳۰۰۰۰۰ ریال در ماه داشتند.

در مطالعه حاضر کاهش معنی‌داری در درآمد کل و همچنین درآمد سرانه ماهانه با بدتر شدن نا امنی غذایی وجود داشت. نظیر این یافته‌ها به وسیله مطالعات دیگری هم در کشورهای توسعه یافته و هم در حال توسعه گزارش شده است که درآمد یکی از مهم‌ترین عامل تعیین‌کننده‌ی نا امنی غذایی می‌باشد (۱۸، ۲۳-۲۱). در میان خانواده‌های کم‌درآمد، ناکافی بودن درآمد باعث ناتوانی در خرید غذاهای مناسب برای اعضاء خانواده می‌شود. چون درآمد کم باعث کم‌رنگ شدن نیازهایی همچون کیفیت و کمیت غذا، آموزش، تهیه پوشاک، مسکن و آب می‌شود (۲۲). در این مطالعه هر چند که کاهش میزان تحصیلات مادر با بدتر شدن سطح ناامنی غذایی دیده شد ولیکن این کاهش معنی‌دار نبود.

فرزندان جمعیت مورد مطالعه ($2/89 \pm 4/54$) نسبت به میانگین تعداد فرزندان ($5/31 \pm 7/24$) در گزارشات دیگر می‌باشد (۱۸، ۳۱-۲۹).

نتایج حاصل از بررسی فعالیت فیزیکی در این تحقیق نشان داد، ۷۷/۹ درصد از خانم‌های گروه نا امن غذایی فعالیت نامناسب فیزیکی داشتند، در حالی که ۴۲/۹ درصد از خانم‌های گروه امن غذایی از نظر فعالیت فیزیکی، نامناسب بودند. یافته‌های این مطالعه شبیه به مطالعات تانسنند (Townsend) و همکاران، گولیفرد (Gulliford) و همکاران و محدشریف (Mohdshariff) و همکاران بود (۳۲-۳۴). تانسنند و همکاران گزارش نموده‌اند که نا امنی غذایی با نگاه کردن تلوزیون بیشتر از یک ساعت در روز و ورزش کمتر از یک بار در ماه ارتباط دارد (۳۳). همچنین گولیفرد و همکاران کاهش فعالیت فیزیکی گروه‌های نا امن غذایی را در مقایسه با گروه‌های امن غذایی گزارش نموده‌اند (۳۴). محدشریف و همکاران از مطالعه خود نتیجه گرفتند که خانم‌های با امنیت غذایی در مقایسه با خانم‌های نا امن غذایی بیشتر وقتشان را صرف فعالیت‌هایی جهت افزایش درآمد خانواده نموده و کمتر وقتشان را صرف مراقبت از کودکان، آماده کردن غذا، تمیز کردن خانه، لباس شستن، خوابیدن، تماشای تلوزیون، گوش کردن به رادیو و صحبت و گفتگو با همسایه‌ها نموده‌اند (۳۴).

در بررسی نمایه توده بدنی و چاقی شکمی، نتایج حاصل از این مطالعه نشان داد که اکثریت خانم‌های مورد مطالعه، افزایش وزن (۲۶ درصد) داشته و یا چاق (۵۵ درصد) بودند. به علاوه فقط ۲۲ درصد از خانم‌ها چاقی شکمی نداشتند. مطالعات دیگری نیز در ایران، افزایش شیوع چاقی به دلیل تغییر در شیوه‌ی زندگی و الگوی تغذیه‌ای را در دهه‌های اخیر نشان

مطالعات زیادی نشان داده‌اند که بین تحصیلات والدین و نا امنی غذایی ارتباط وجود دارد (۲۶-۲۴). افزایش سطح تحصیلات والدین باعث افزایش شانس بدست آوردن شغل پردرآمدتر و نهایتاً افزایش سطح امنیت غذایی در خانواده می‌شود. در مطالعه حاضر فراوانی پدران بیکار (۵۵/۱ درصد) به طور معنی‌داری در خانواده‌های نا امن غذایی بیشتر از خانواده‌های امن غذایی (۱۰ درصد) بود. شاید این مهم به دلیل سطح پایین تحصیلات والدین خانواده باشد که شانس کارایی در آنها را به طور چشمگیری پایین آورده است (۲۷). در مطالعه حاضر ارتباط معنی‌داری بین وضعیت ازدواج خانم‌ها و نا امنی غذایی دیده نشد. برعکس، رز (Rose) و همکاران و گاندرسن (Gundersen) و همکاران گزارش نموده‌اند که خانم‌های غیرمتاهل (بیوه و مطلقه) بیشتر از افراد متاهل در معرض خطر نا امنی غذایی می‌باشند. عدم معنی‌دار بودن این ارتباط شاید به دلیل کاهش شیوع افراد غیر متاهل (۱۷ درصد) نسبت به متاهل (۸۳ درصد) در مطالعه حاضر باشد (۲۸ و ۲۹).

در مطالعه حاضر همچنین ارتباط معنی‌داری بین تعداد افراد خانواده و تعداد فرزندان با نا امنی غذایی دیده نشد بود. اما مطالعات دیگری معنی‌دار بودن این ارتباط را گزارش کرده‌اند (۱۸، ۳۲-۳۰). افزایش جمعیت خانواده و تعداد فرزندان بیشتر باعث می‌شود که خانواده‌ها هزینه بیشتری برای رفع نیازهای تغذیه‌ای خانواده داشته باشند و همچنین غذای بدست آمده باید بین بچه‌ها و تعداد بیشتری از افراد تقسیم شود بنابراین باعث کاهش کمیت و کیفیت غذا و بوجود آمدن پدیده نا امنی غذایی می‌گردد (۱۷). معنی‌دار نبودن رابطه جمعیت خانواده و امنیت غذایی در این تحقیق شاید به دلیل پایین‌تر بودن میانگین تعداد

در مطالعه حاضر در بررسی عوامل اجتماعی-اقتصادی و جمعیت‌شناختی مرتبط با امنیت غذایی، درآمد کل و سرانه خانواده عامل خطر برای امنیت غذایی محسوب شده است. در مطالعات گذشته، درآمد و مسائل مالی یکی از مهم‌ترین عوامل تعیین‌کننده ناامنی گزارش گردیده است (۴۴). کاهش درآمد باعث کاهش سطح تحصیلات، کاهش کیفی و کمی مواد غذایی مصرفی و افزایش ناامنی غذایی گزارش شده است (۱۷).

در بررسی آنتروپومتریک، خانه‌دار بودن خانم‌ها و غیرفعال بودن آنها به طور معنی‌داری عامل خطر برای چاقی شکمی و اضافه وزن و چاقی عمومی شناخته شد و بعد از کنترل برای سایر متغیرها، امنیت غذایی به عنوان عامل حمایت‌کننده شاخص‌های آنتروپومتریک بدست آمد. یک دلیل برای افزایش خطر شاخص‌های آنتروپومتریک در خانم‌های خانه‌دار، فعالیت فیزیکی کم آنها می‌باشد زیرا اغلب خانم‌های خانه‌دار درگیر فعالیت‌هایی می‌باشند که باعث افزایش چشمگیری در میزان سوخت‌وساز بدنی آنها نمی‌شود. مطالعات زیادی نشان داده‌اند که غیرفعال بودن خانم‌ها باعث افزایش خطر چاقی و پیامدهای آن مثل افزایش زیست‌نشانگرهای خونی و فشار خون و بیماری‌های متابولیکی می‌شود (۴۴-۴۸). گرچه میانگین توده بدنی در ۸۶ درصد خانواده‌های مورد مطالعه بالا بوده است اما نظر به اینکه امنیت غذایی، فعالیت فیزیکی و اشتغال عوامل حمایت‌کننده توده بدنی بدست آمده‌اند، به نظر می‌رسد با تقویت این عوامل با حمایت‌های دولتی و خصوصی و از طریق بهبود فرهنگ و اقتصاد اجتماعی بتوان خطر چاقی ناشی از ناامنی غذایی را کاهش و سطح امنیت غذایی را افزایش

می‌دهد (۳۵ و ۳۶). در افراد مورد مطالعه، نمایه توده بدنی و همچنین چاقی شکمی افزایش معنی‌داری با بدتر شدن ناامنی غذایی داشته است و همچنین فراوانی نمایه توده بدنی نرمال و همچنین دور کمر نرمال در افرادی که امنیت غذایی داشتند به طور معنی‌داری بیشتر بوده است. مطالعات زیادی افزایش شیوع چاقی و اضافه وزن را در گروه ناامن غذایی گزارش کرده‌اند. مصرف غذاهای ارزان قیمت که حاوی ارزش کمی و کالری بالا و ارزش کیفی پایین هستند مانند: کاهش مصرف میوه، افزایش مصرف مواد غذایی حاوی نشاسته، اضافه کردن شکر و روغن به مواد غذایی، می‌تواند یکی از دلایل چاقی و اضافه وزن باشد. همچنین کاهش فعالیت فیزیکی در گروه ناامن غذایی نسبت به گروه امن غذایی به عنوان دلیل دیگر چاقی و اضافه وزن گزارش گردیده است (۱۷، ۳۷-۴۰). همچنین محرومیت از غذا در خانواده‌های کم درآمد باعث پرخوری و کم‌خوری^۱ می‌شود یعنی مصرف بیش از حد غذا در زمانی که غذا در دسترس است و محدودیت از مصرف غذا در زمانی که غذا به اندازه کافی وجود ندارد بعنوان یک رفتار غلط تغذیه‌ای باعث افزایش وزن و از دست دادن وزن به طور متناوب شده و باعث چاقی و اضافه‌وزن می‌گردد (۴۱).

همچنین احتمال اینکه عوامل دیگری مثل ژنتیک (سابقه خانوادگی از چاقی)، رفتارهای تغذیه‌ای نامناسب دیگر (اضافه کردن شکر و چربی به غذا)، عوامل محیطی (فعالیت فیزیکی) و مسائل اجتماعی و اقتصادی (آموزش و درآمد) باعث افزایش نمایه توده بدنی و چاقی شکمی شود وجود دارد (۴۲ و ۴۳).

^۱ Binge eating

تشکر و قدردانی

در تهیه مقاله و اجرای این تحقیق از همکاری و مساعدت مدیریت پژوهشی، مرکز پژوهش‌های سلامت خلیج فارس، کمیته امداد امام خمینی بوشهر و درمانگاه مددکاری ریحانه و خانوارهای محترم شرکت‌کننده در بررسی، بهره‌مند گردیده‌ایم که بدینوسیله قدردانی می‌گردد.

داد. از آنجا که از محدودیت‌های این تحقیق، یکنواخت بودن سطح جمعیت مورد مطالعه (کم درآمد تحت پوشش کمیته امداد) بود پیشنهاد می‌گردد تحقیقات کامل‌تر و در سطح وسیع‌تر در جمعیت خانم‌های شهرستان بوشهر طراحی و به مورد اجرا گذاشته شود تا بتوان از نتایج تحقیق برای شهر بوشهر بهره‌برداری نمود.

References:

1. Life Science Research Office. Federation of American Societies for Experimental Biology. Core indicators of nutritional state for difficult to sample populations. *J Nutr* 1990; 120: 1559-600.
2. Food Agriculture Organization (FAO). The State of Food insecurity in the World. Rome; 2007; 47.
3. Studdert LJ, Frongillo EA, Valois P. Household food insecurity was prevalent in Java during Indonesia's economic crisis. *J Nutr* 2001; 131: 2685-91.
4. Piaseu N, Mitchell P. Household Food Insecurity Among Urban Poor in Thailand. *J Nurs Scholarsh* 2004; 36: 115-21.
5. Zalilah MS, Lin KG. Indicators and Nutritional Outcomes of Household Food Insecurity among a Sample of Rural Malaysian Women. *Pakistan J Nutr* 2004; 3 : 50-5.
6. Olson CM, Holben DH. Position of the American diet association: Domestic food and nutrition security. *J Am Dietetic Assoc* 2002; 102:1840-7.
7. Che J, Chen J. Food insecurity in Canadian households. *Health Rep* 2001; 12: 11-22.
8. Mohammadi Nasrabady F, Omidvar N, Hoshyar Rad A. Relationship between food security and adults weight status in Iranian households. *J Nutr Sci Food Technol* 2008; 3: 41-53.
9. Dastgiri S, Mahboob S, Totonchi H, et al. Factors affecting food insecurity: a cross-sectional study in Tabriz. *Ardebil Med J* 2006; 233-9.
10. Karamzadeh Soltani Z, Doresty Motlagh AR, Eshraqhyan MR, et al. Obesity and food security in Yazd primary school students. *Tehtan Univ Med J* 2007; 65: 68-76.
11. Radimer KL, Olson CM, Campbell CC. Development of indicators to assess hunger. *J Nutr* 1990; 120: 1544-8.
12. Radimer KL, Olson CM, Greene JC, et al. Understanding hunger and developing indicators to assess it in women and children. *J Nutr Educ* 1992; 24: 36S-45S.
13. The Unit for public health nutrition, International Physical Activity Questionnaire (IPAQ). Four internationally comparable questionnaires that measure adult levels of physical activity. (Accessed in February 2, 2002, at http://www.ipaq.ki.se/questionnaires/IPAQ_S7S_FINAL_MAY_01.pdf).
14. Craig CL, Marshall AL, Sjostrom M, et al. International physical activity questionnaire: 12- country reliability and validity. *Med Sci Sports Exerc* 2003; 35: 1381-95.
15. Jones PR, Hunt MJ, Brown TP, et al. Waist-hip circumference ratio and its relation to age and overweight in British men. *Hum Nutr Clin Nutr* 1986; 40: 239-47.
16. National Heart Lung and Blood Institute. Clinical guidelines on the identification, evaluation, and treatment of overweight and obesity in adults. *Public Health Serv* 1998; 6: 51S-209S.
17. Mohamadpour Kldeh M. Food Security, and Health and Nutritional Status of Indian Women from Oil Palm Plantations in Negri Sembilan, Malaysia. dissertation for the fulfillment of the master of science. Univ Putra Malaysia., 2004.
18. Zalilah MS, Tham BL. Food security and child nutritional status among Orang Asli households in Hulu Langat, Selangor. *Med J Malaysia* 2002; 57: 36-50.
19. Kendall A, Olson CM, Frongillo EA. Relationship of hunger and food insecurity to food availability and consumption. *J Am Diet Assoc* 1996; 96: 1019-24.
20. Oh SY, Hong MJ. Food insecurity is associated with dietary intake and body size of Korean children from low-income families in urban areas. *Eur J Clin Nutr* 2003; 57: 1598-604.

21. Zalilah MS and Ang M. Assessment of food insecurity among low- income households in Kuala Lumpur using the Radimer/Cornell food insecurity instrument-A validation study. *Malaysian J Nutr* 2001; 7: 15-32.
22. Susilowati D, Karyadi D. Malnutrition and Poverty alleviation. *Asia Pac J Clin Nutr* 2002; 11: S323-S30.
23. Bhattacharya J, Currie J, Haider S. Poverty, food insecurity, and nutritional outcomes in children and adults. *J Health Econ* 2004; 23: 839-62.
24. Cochrane SH, Leslie J and O'Hara DJ. Parental education and child health: Intracountry evidence. *Health Policy Educ* 1982; 2: 213-50.
25. Olson CM, Rauschenbach BS, Frongillo EA, et al. Factors contributing to household food insecurity in a rural upstate New York country. *Fam Econ Nutr Rev* 1997; 10: 2-17.
26. Kendall A, Olson CM, Frongillo EA. Validation of the Radimer/Cornell measures of hunger and food insecurity. *J Nutr* 1995; 125: 2793-801.
27. Alaimo K, Briefel RR, Frongillo EA, et al. Food insufficiency exists in the United States: results from the Third National Health and Nutrition Examination Survey (NHANES III). *Am J Public Health* 1998; 88: 419-26.
28. Rose D. Economic Determinants and dietary consequences of food insecurity in the United States: *J Nutr* 1995; 129: 517-20.
29. Gundersen C, Weinreb L, Wehler C, et al. Homelessness and food insecurity. *J Hous Econ* 2002; 12: 250-72.
30. Kinsey JD. Food and families' socioeconomic status. *J Nutr* 1994; 124: 1878S-85S.
31. Lino M. Income and spending of poor households with children. *Fam Econ Nutr Rev* 1996; 9: 2-13.
32. Townsend MS, Peerson J, Love B, et al. Food insecurity is positively related to overweight in women. *J Nutr* 2001; 131: 1738- 45.
33. Gulliford MC, Mahabir D, Rocke B. Food insecurity, food choices, and body mass index in adults: nutrition transition in Trinidad and Tobago. *Int J Epidemiol* 2003; 32: 508-16.
34. Shariff ZM, Khor GL. Obesity and household food insecurity: evidence from a sample of rural households in Malaysia. *Eur J Clin Nutr* 2005; 59: 1049-58.
35. Azadbakht L, Mirmiran P, Shiva N, et al. General obesity and central adiposity in a representative sample of Tehranian adults: prevalence and determinants. *Int J Vitam Nutr Res* 2005; 75: 297-304.
36. Azizi F, Azadbakht L, Mirmiran P. Trend in overweight, obesity and central fat accumulation among Tehranian adults between 1998-1999 and 2001-2002: Tehran lipid and glucose study. *Ann Nutr Metab* 2005; 49: 3-8.
37. Adams EJ, Grummer-Strawn L, Chavez G. Food Insecurity Is Associated with Increased Risk of Obesity in California Women. *J Nutr* 2003; 133:1070-4.
38. Basiotis PP, Lino M. Food insufficiency and prevalence of overweight among adult women. Alexandria (VA): USDA Center for Nutrition Policy and Promotion 2002; 26: 23.
39. Drewnowski A, Specter SE. Poverty and obesity: the role of energy density and energy costs. *Am J Clin Nutr* 2004; 79: 6-16.
40. Schoenborn CA, Adams PF, Barnes PM. Body weight status of adults: United States 1997-98. *Adv Data* 2002; 6:1-15.
41. de Zwaan M. Binge eating disorders and obesity. *Int J Obes Relat Metab Disord* 2001; 25: S51-5.
42. Mei Z, Scanlon KS, Grummer-Strawn LM, et al. Increasing prevalence of overweight among US low-income preschool children: The Centers for Disease Control and Prevention Pediatric Nutrition Surveillance, 1983 to 1995. *Pediatrics* 1998; 101: E12.
43. Alaimo K, Olson C, Frongillo E A, et al. Food insufficiency, family income and health in U.S preschool and school-aged children. *Am J Public Health* 2001; 91: 781-6.
44. Lakka TA, Salonen JT. Moderate to high intensity conditioning leisure time physical activity and high cardiorespiratory fitness are associated with reduced plasma fibrinogen in eastern Finnish men. *J Clin Epidemiol* 1993; 46: 1119-27.
45. Marrugat R, Elosua M, Covas L, et al. Amount and intensity of physical activity, physical fitness, and serum lipids in men. The MARATHOM Investigators. *Am J Epidemiol* 1996; 143: 562-9.
46. Wei M, Macera CA, Hornung CA, et al. Changes in lipids associated with change in regular exercise in free-living men. *J Clin Epidemiol* 1997; 50: 1137-42.
47. Kraus WE, Houmard JA, Duscha BD, et al. Effects of the amount and intensity of exercise on plasma lipoproteins. *N Engl J Med* 2002; 347: 1483-92.
48. Sowers JR. Obesity as a cardiovascular risk factor. *Am J Med* 2003; 115: 37S-41S.